

КОЛЕДА

Прелитатъ надъ кжщи н ниви безбрѣжни
роящи отъ ледни искри,
земята потънала въ пламъци снѣжни
въвъ бѣли огньове гори.

До шия снѣгътъ ни кжщята заравя,
тѣ дишатъ съ кумини едва,
и тежката зима широко разтваря
за бурята своитѣ врата.

Но никакви жалби и никакви вопли
не могатъ сърдцата смути,
че нашата коледна радостъ затопля
и най-заледени гърди.

Не чувашъ ли? Иде въ студената зима
пакъ коледа — съ радостъ и смѣхъ.
Звънете, звънчета! Шейнитѣ се видятъ,
тя иде и спира при насъ.

Тя иде и носи ни бѣлата радостъ,
че нѣкжде въ чудни земи
срѣдъ тая нощъ зимна, въ овчарска колиба,
детето Исусъ се роди!

А пѣятъ надъ роднитѣ плодни предѣли
искри като ледни пчели,
и пламватъ отъ радостъ и пламъци бѣли
безбрѣжнитѣ снѣжни земи.

Богданъ Овесянинъ